

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

5 maart 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nieuw op te richten Taalwetwijzer
Met redenen omklede moties

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Dinsdag 5 maart 2002

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Stefan Platteau

– *De interpellatie wordt gehouden om 13.55 uur.*

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nieuw op te richten Taalwetwijzer.

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nieuw op te richten Taalwetwijzer.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, op iets minder dan 150 jaar tijd is Brussel van een overwegend Nederlandstalige stad tot een grondig verfransde stad geëvolueerd. De taalwetten die in de loop van al die jaren geleidelijk tot stand zijn gekomen, hebben die evolutie niet kunnen stoppen. (*Opmerkingen van minister Bert Anciaux*)

De eerste taalwetten zijn ontstaan aan het einde van de negentiende eeuw. De huidige situatie is overigens niet aan de taalwetten te wijten, maar aan de onwil om de bestaande taalwetgeving toe te passen.

Het is veelbetekenend dat we op een bepaald ogenblik de aanwezigheid van een bezettingsmacht nodig hebben gehad om de taalwetgeving voor het eerst concreet en correct toe te passen. De taalwetten hebben de grondige verfransing van een aantal Vlaamse gemeenten niet kunnen beletten. Ze hebben de Franstaligen zelfs in staat gesteld om de Vlamingen in een aantal Waalse taalgrensgemeenten helemaal te assimileren.

De kern van de zaak is de manier waarop de taalwetten worden gebruikt en misbruikt. Ik ben ervan overtuigd dat deze situatie in dit land niet zal veranderen. De minister wekt de indruk dat hij die hoop nog niet heeft opgegeven. Dit leid ik af uit de nota waarin hij de Taalwetwijzer voorstelt.

De Taalwetwijzer zal binnen de schoot van de cel Coördinatie Brussel van het departement Coördinatie als een soort taalklachtendienst fungeren. Aangezien de opdracht iets ruimer is dan het noteren van taalklachten, heeft de minister voor een andere naam gekozen. De Taalwetwijzer zal ook een doorverwijzende, een beleidsondersteunende en een signaalfunctie uitoefenen.

Voor het woord ‘dienst’ is hier niet op zijn plaats. Het betreft hier geen dienst of cel. Er zal zelfs geen echt loket zijn. Het gaat hier om een meldpunt waar mensen informatie over de taalwetgeving kunnen krijgen. Aangezien de Vlaamse Infolijn als eerste aanspreekpunt zal fungeren, gaat het hier bovendien om een tweedelijsinitiatief.

Mijns inziens maakt de naam Taalwetwijzer de bedoeling van dit initiatief niet echt duidelijk. Dit tweedelijsaanspreekpunt zal tenslotte als een taalklachtendienst moeten functioneren. Ik zou de minister dan ook willen vragen of hij bereid is om hiervoor een duidelijker en uitnodigender naam te zoeken. ‘Taalwetwijzer’ lijkt meer op de titel van een boek dan op de benaming van een aanspreekpunt.

De minister wil de taalrechten van de Vlamingen in Brussel en elders meer bekendheid geven. Dit is uiteraard een goede zaak. Er zijn nog steeds teveel mensen die zich niet bewust zijn van hun eigen rechten.

De geplande inspanningen lijken me evenwel vrij bescheiden. Ik vrees dat een folder en een webstek niet zullen volstaan. Waarom kan er geen echte

Van Nieuwenhuysen

campagne worden opgezet ? Waarom komen er geen spots op zenders als TV Brussel en Ring TV ? Wie de tienduizenden Vlamingen wil bereiken die dagelijks naar Brussel komen, kan trouwens nog op een aantal andere zenders een beroep doen.

Ik hoop overigens dat het niet enkel de bedoeling is om de bestaande taalrechten en -plichten te verduidelijken. Aangezien veel mensen het nut van de taalwetgeving niet beseffen, zou de Taalwetwijzer dit ook eens duidelijk moeten uitleggen.

Mijns inziens wordt er veel te weinig aandacht besteed aan de sociale aspecten van de taalwetgeving. Ik denk hierbij aan het taalgebruik bij de hulpverleningsdiensten en bij de werkgevers, aan de gevolgen van de taalwetgeving op de overheidstewerking, aan het recht op vorming en onderwijs in de moedertaal en aan de sociale verdringing.

De minister heeft verklaard dat de Taalwetwijzer er voor alle Vlamingen is. Aangezien de cel Coördinatie Brussel voor de organisatie instaat en de bekendmaking van het initiatief voornamelijk op Brussel is afgestemd, lijkt de meeste aandacht evenwel naar Brussel te gaan.

Wat de gemeenten in de Rand betreft, is het blijkbaar de bedoeling om de taken te verdelen in samenwerking met het taaloket van VZW De Rand. Ik vraag me af waarom twee initiatieven die uiteindelijk hetzelfde beogen naast elkaar moeten blijven bestaan. Zou het niet duidelijker zijn om te werken met één bekend contactadres voor alle Vlamingen met taalklachten ?

Naast het taaloket van VZW De Rand zijn er nog een aantal, grotendeels particuliere, initiatieven die toezien op de naleving van de taalwetgeving en die mensen met klachten begeleiden. Beschikt de minister over een overzicht van deze initiatieven ? Hoe zal de Taalwetwijzer zich tot deze initiatieven verhouden ? Zal hierover nog overleg plaatsvinden ?

Ik vraag me trouwens af hoe het zit met de Nederlandstaligen in Waalse faciliteitengemeenten. Deze vaak vergeten groep vormt een minderheid in de werkelijke zin van het woord. Het gaat hier niet om inwijkelingen, maar om autochtone inwoners en hun afstammelingen. In de loop van de laatste 40 jaar hebben ze hun gemeente van taalrol en vaak ook van taalgebied zien veranderen. Zullen deze mensen ook een beroep kunnen doen op de diensten van de Taalwetwijzer ?

Tot hoever reikt de hulp van de Taalwetwijzer ? Taalklachten moeten aangetekend naar de VCT of naar de vice-gouverneur van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad worden verstuurd. Zal de Taalwetwijzer deze kosten op zich nemen ? Voor sommige mensen kunnen deze kosten immers een struikelblok vormen. Mensen die het niet breed hebben, besteden liever geen 5 euro aan het aangetekend versturen van een klacht. Ze weten immers ook dat ze in het beste geval na lang wachten gelijk krijgen terwijl er in de praktijk niets verandert.

Ik stel me ook vragen bij de adviserende opdracht van de Taalwetwijzer. Hoe zal de Taalwetwijzer mensen adviseren over de vraag of een vermeende overtreding van de taalwetgeving een klacht rechtvaardigt ? Iedereen weet immers dat de taalwetgeving niet door iedereen op dezelfde manier wordt geïnterpreteerd.

De nota stelt voorop dat de taalwetgeving zo ruim mogelijk moet worden geïnterpreteerd. Geldt dit dan ook voor het taalhoffelijkheidsakkoord in Brussel ? Het is opvallend dat klachten hierover in eerste instantie tot de vice-gouverneur moeten worden gericht. Uit het jaarverslag 1995-1999 van de vice-gouverneur blijkt dat hij met betrekking tot het taalhoffelijkheidsakkoord in het verleden een genuanceerder houding heeft aangenomen dan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT). Sinds 1998 schorst hij de contractuele aanwervingen alszins niet meer.

Bovendien is de vice-gouverneur van Brussel in het kader van de recentste staatshervorming van de federale voogdij aan de voogdij van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest overgedragen. Ik denk trouwens niet dat dit veel verschil zal uitmaken. Ik herinner me nog heel goed dat minister Duquesne de vice-gouverneur vorig jaar heeft verboden om zijn rapport over het taalhoffelijkheidsakkoord in deze commissie toe te lichten. Het zou mij alleszins verwonderen dat het Brussels Gewest meer soepelheid aan de dag zou leggen. Ik ben benieuwd te vernemen waarom de klachten niet meteen aan de VCT worden gericht en aan de vice-gouverneur worden bezorgd.

In verband met de doorverwijsfunctie van de Taalwetwijzer wordt gesteld dat de klagers moeten worden geïnformeerd over de instelling die bevoegd is om het probleem daadwerkelijk te verhelpen. Werden met de VCT concrete afspraken gemaakt over de afdwingbaarheid ? Ik alludeer natuurlijk op het subrogatierecht, waarvan, als ik me niet vergis, nooit gebruik is gemaakt. Is daarover

Van Nieuwenhuysen

op de kennismakingsvergadering met de verschillende actoren gesproken ?

Ten slotte wil ik nog zeggen dat we nog ver staan van een Instituut voor Taal- en Integratiebeleid zoals dat bijvoorbeeld wel in Québec bestaat. Daar is een 'Office de la langue française' opgericht om de verengelsing tegen te gaan. Ik kan me ook een Vlaamse instelling inbeelden die de vrijwaring en de versterking van het Nederlandstalig karakter van Vlaanderen in het algemeen en van haar grensgebieden in het bijzonder als doelstellingen zou hebben. Die instelling zou veel opdrachten kunnen uitvoeren. Het instituut van Québec beschikt over veel middelen en personeel. La Maison de la Francité in Brussel heeft als opdracht de uitstraling van het Frans te bevorderen. Ook daar kan inspiratie worden gevonden.

De minister maakt echter duidelijk dat dit op dit ogenblik niet zijn bedoeling is. Ik vraag me af of dat ook niet zijn standpunt op lange termijn is. Ik zou de minister willen vragen om tenminste de mogelijkheid open te laten om op termijn de Taalwetwijzer tot zo'n instituut met een brede opdracht uit te bouwen.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik maak van de gelegenheid gebruik om nogmaals mijn standpunt duidelijk te maken.

Iedereen moet de taalregels naleven, zo niet kunnen we onmogelijk een leefbaar Brussel uitbouwen. Meer moet daarover niet worden gezegd. Steeds als we het daarover hebben, zal ik dat benadrukken.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik zal met aandacht naar het antwoord van de minister luisteren.

Voor ons is dit dossier erg belangrijk. We hebben wel een taalwetgeving, maar ze is toch zo moeilijk afdwingbaar. We hebben dat altijd als een grote leemte aangevoeld. Als de Vlaamse regering initiatieven neemt, hopen we dat vooral de afdwingbaarheid van de taalwetgeving verbetert.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, over de nieuwe dienstverlening inzake taalwetgeving kan ik u het volgende meedelen.

De Taalwetwijzer is opgericht voor de toepassing van alle juridische aspecten van de taalwetgeving die van veeleer defensieve aard zijn. Het gaat immers om de bescherming van een taalminderheid via het opleggen van verplichtingen, controles en sancties. Zo'n dienstverlening moet worden losgekoppeld van een taalpromotiedienst. Een taalpromotiedienst moet de aanwezigheid van het Nederlands in Brussel versterken, via sensibilisering, coördinatie van taallessen, de ontwikkeling van taalmethoden, de toekenning van labels, coaching op de werkvloer, enzovoort. Nog dit jaar zal ik via het Vlaams-Brussel Fonds de opdracht geven om zo'n dienst uit te bouwen.

De naam 'Taalwetwijzer' is gegroeid vanuit het besef dat de oorspronkelijke naam 'Taalklachten-dienst' niet opportuun is en ook niet alle functies van de nieuwe dienstverlening dekt. De keuze voor de naam impliceert een positief element. De nieuwe naam is een samentrekking van de begrippen 'taalwet' en 'wegwijzer'. Dat is gemakkelijk te begrijpen. Ik sta echter open voor andere voorstellen.

Het verschil zit hem niet in de waardering, maar een taalpromotiedienst heeft gewoon een heel andere opdracht dan deze dienst. Hij houdt zich bezig met de naleving van de taalwetgeving, en dat is op zich belangrijk genoeg om een gehele dienst mee te belasten. In Brussel kan men niet spreken van een taalminderheid en een taalmeerderheid. Er is juridisch enkel sprake van een tweetalig gebied. Beide talen zijn evenwaardig.

De bekendmaking zal in eerste instantie op het gebied van Brussel-Hoofdstad zijn gericht. Dat betekent echter niet dat er geen promotie bij de overige Vlamingen zal worden gevoerd. Brussel is wel prioritair, want de nood aan informatie en advies is daar het grootst. Dat blijkt uit klachten en vragen die op mijn kabinet toekomen, maar ook uit de dossiers die de administratie behandelt. De klachten komen van de inwoners én van de gebruikers van de stad – pendelaars, studenten, cultuurliefhebbers enzovoort.

In de informatienota is duidelijk uiteengezet dat de dienstverlening ook via de Vlaamse Infolijn zal verlopen. Dat betekent dat de folders, brochures en

Anciaux

de website van de Vlaamse Infolijn expliciet melding zullen maken van de nieuwe dienstverlening.

Daarenboven heb ik de administratie opgedragen de nodige voorbereidingen te treffen – ook op budgettair vlak – voor een mediacampagne en een persconferentie over de nieuwe dienstverlening, die zeker niet exclusief zal zijn gericht op de Brusselselaars. Hoewel de nadruk ongetwijfeld hierop ligt, is deze dienst evenzeer opgericht voor de Vlamingen in de Rand en in de rest van Vlaanderen.

In het kader van de informatiecampagne zal een brochure worden verspreid waarin we uitleggen wat het nut van de taalwetgeving is en op welke manier ze moet worden gehanteerd. Bovendien zal de juridische medewerker van de dienst alle vragen hieromtrent beantwoorden.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft daarnet gesuggereerd dat het mogelijk zou moeten zijn om de Taalwetwijzer via een bekend contactadres te bereiken. Mijns inziens is de Vlaamse Infolijn een uniform aanspreekpunt. De nota stelt duidelijk dat het zeer belangrijk is dat de Taalwetwijzer op verschillende manieren bereikbaar moet zijn, dus via verschillende media. Ik denk hierbij in eerste instantie aan e-mail, telefoon en gewone post.

De onderlinge verhouding tussen het taaloket van VZW De Rand en de Taalwetwijzer zal de uniformiteit van het aanspreekpunt garanderen. Aangezien de vragen steeds aan de bevoegde entiteiten worden doorgegeven, kan iedereen probleemloos met taalproblemen in de Rand bij de Taalwetwijzer en met vragen over de taalwetgeving in Brussel bij het taaloket van VZW De Rand terecht.

Het spreekt vanzelf dat alle wettelijk voorziene instanties die toezicht houden op de naleving van de taalwetgeving, me bekend zijn. De Nederlandstaligen in Waalse faciliteitengemeenten kunnen zich uiteraard ook tot de Taalwetwijzer richten.

De reikwijdte van de praktische hulpverlening zal maximaal neerkomen op het verstrekken van gepersonaliseerd advies en, indien er daadwerkelijk een klacht wordt ingediend, op het opvolgen van de voortgang van het dossier. De nieuwe dienstverlening bestaat hoofdzakelijk uit het aanbieden van juridische ondersteuning. Er is in dit verband geen sprake van financiële ondersteuning.

De in de nota vooropgestelde ruime interpretatie van de taalwetgeving moet zowel vanuit een inhoudelijk

als vanuit een territoriaal oogpunt worden bekeken. De Taalwetwijzer zal informatie verstrekken over de vigerende regelgeving op het hele Belgische grondgebied. Dit is het territoriaal aspect van de dienstverlening. Bovendien zullen de meest verscheiden aangelegenheden aan bod komen, bijvoorbeeld het taalgebruik in bestuurs-, in handels- en in consumentenzaken. Dit is het inhoudelijk aspect van de dienstverlening.

Aangezien we geen parallel klachtencircuit willen creëren, zijn we met de vice-gouverneur van Brussel overeengekomen de klachtendossiers eerst bij hem te laten toekomen. De gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken sluiten niet uit dat klachten tegelijkertijd door de vice-gouverneur van Brussel en door het VCT worden behandeld. Indien de verzoeningspogingen van de vice-gouverneur geen vruchten afwerpen, kan hij de VCT aanspreken op basis van artikel 65, paragraaf 4, lid 4 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966. Het lijkt me vanuit proces-economisch oogpunt dan ook logisch de vice-gouverneur eerst met deze dossiers te confronteren. We zullen de indieners van klachten er uiteraard op wijzen dat de wet in bepaalde gevallen de mogelijkheid openlaat om tegelijkertijd bij de VCT en bij de vice-gouverneur een klacht in te dienen.

Er zijn momenteel geen afspraken met de VCT in verband met de toepassing van het subrogatierecht. Ik kan hiervoor drie argumenten aanhalen. Ten eerste, op basis van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken heeft de VCT een discretionaire bevoegdheid om het subrogatierecht uit te oefenen. Het is met andere woorden onmogelijk een overeenkomst met de VCT af te sluiten die de uitoefeningsmodaliteiten van het subrogatierecht vastlegt.

Ten tweede, uit de praktijk blijkt dat de VCT er bewust voor kiest het subrogatierecht niet uit te oefenen. Een niet-bindende overeenkomst zou allicht niet voor een wijziging van dit beleid zorgen.

Ten derde, hoewel artikel 60 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken in het subrogatierecht voorziet, zijn er geen uitvoeringsbesluiten die vastleggen op welke wijze en onder welke voorwaarden dit recht kan worden uitgeoefend. Dit betekent dat het subrogatierecht vanuit technisch oogpunt momenteel niet kan worden geoperationaliseerd.

Wat de mogelijke toekomstige evoluties van de Taalwetwijzer betreft, heeft de heer Van Nieuwen-

Anciaux

huysen daarnet naar de ruimere opdrachten van een gelijkaardig instituut te Québec verwezen. Ik heb er persoonlijk niets op tegen om de opdracht van de Taalwetwijzer in de toekomst uit te breiden. Aangezien dit momenteel echter niet tot mijn mogelijkheden behoort, wil ik geen valse verwachtingen creëren.

Het zou nuttig zijn om de juridische en staatkundige opdrachten van een aantal instellingen aan een enkel instituut toe te kennen, zoals in Québec is gebeurd. Met betrekking tot het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn een aantal van die opdrachten evenwel institutioneel aan de VGC toegekend.

Indien we dit en andere problemen kunnen oplossen, kunnen we in de toekomst naar een sterker instituut rond taalbeleid groeien. We moeten echter rekening houden met de opmerking die ik daarnet heb gemaakt : we moeten het onderscheid blijven maken tussen de opdrachten van een taalpromotiedienst en van de Taalwetwijzer.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : De minister ziet de bescherming van een taalminderheid los van de werking van een taalpromotiedienst. Hij heeft overigens gelijk dat de Vlamingen in Brussel geen taalminderheid in de juridische zin van het woord vormen. Er zijn heel wat argumenten pro en contra. Hoewel het voor mijn geen geloofsprincipe is, blijf ik hier toch pleiten voor een instituut voor taalpromotie en -integratie.

Ik zit nog steeds met de vraag waarom de minister niet harder wil streven naar een in heel Vlaanderen bekend aanspreekpunt voor iedereen die taalklachten heeft. Er zijn heel wat argumenten voor een eenduidig adres. Ik denk hierbij niet alleen aan de bekendheid bij de bevolking, want het concentreren van alle klachten op één bepaald punt zou ons ook een beter zicht geven op de wijze waarop de taalwetgeving wordt nageleefd. Bovendien zou het vermijden van een spreiding over verschillende actoren het bundelen van de ervaringen ten goede komen.

De zo breed mogelijke interpretatie van de taalwetgeving is natuurlijk een zeer subjectief gegeven. Ik zou in dit verband nog even willen terugkomen op het Taalhoffelijkheidsakkoord. De minister heeft daarnet specifiek naar de bemiddelende functie van de vice-gouverneur verwezen. We

weten allemaal dat het standpunt van de vice-gouverneur inzake het Taalhoffelijkheidsakkoord afwijkt van de mening van de VCT. Deze afwijking lijkt me niet overeen te komen met de stelling dat de taalwetgeving zo ruim mogelijk zal worden geïnterpreteerd. De vice-gouverneur heeft de taalwetgeving steeds op een zeer beperkte wijze geïnterpreteerd. Ik vrees dat hij nieuwe klachten op dezelfde manier zal blijven behandelen en dat hij de taalwetgeving in zijn adviezen helemaal niet zo ruim zal interpreteren.

De minister heeft er daarnet op gewezen dat het subrogatierecht bij gebrek aan uitvoeringsbesluiten momenteel eigenlijk niet bestaat. Ik kan enkel betreuren dat de recentste staatshervorming op dit vlak niet tot een akkoord heeft geleid.

Tot slot blijf ik bij mijn pleidooi voor een instituut voor taal- en integratiebeleid, zoals het in Québec al bestaat. Ik ben verheugd dat de minister hier niet afkerig tegenover staat. Mijns inziens zouden we aan een dergelijk instituut op Vlaams, Belgisch en Europees niveau heel wat opdrachten kunnen toebedelen.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Ik betreur de huidige koudwatervrees om de problemen bij hun naam te noemen. Ik heb dit vroeger in de VGC ook al meegemaakt. Er is behoefte aan een taalklachten-dienst. Momenteel weten de mensen met taalklachten niet goed waar ze heen kunnen. Indien het nieuwe initiatief van de minister effectief taalklachtendienst zou heten, zouden de mensen tenminste weten waar ze met hun problemen terecht kunnen. Al te positieve benamingen maken de zaken niet noodzakelijk duidelijker.

Voor de Rand vind ik het taalloket een goede alternatieve benaming. Aangezien de mensen met problemen hier wellicht terecht zullen kunnen, hoeft dit niet noodzakelijk 'taalklachtenloket' te heten.

Mijns inziens zullen mensen met taalklachten zich niet tot snel tot de Vlaamse Infolijn wenden. Dit is immers de plaats waar ze met bouw- of onderwijsproblemen en dergelijke terecht kunnen. Kan de minister me eens uitleggen hoe hij de mensen duidelijk wil maken dat ze ook met betrekking tot hun taalproblemen naar de Vlaamse Infolijn moeten bellen ?

Grouwels

Ik geloof persoonlijk vrij sterk in de directe herkenbaarheid van een aanbod. Iedereen moet beseffen dat hij daar met zijn problemen terecht kan. In de Rand komt deze benaming taalloket in grote mate aan deze verzuchting tegemoet.

Mijns inziens blijven we in de Rand evenwel met een dubbel loket zitten. Het taalloket en de voor iedereen bedoelde Taalwetwijzer blijven naast elkaar bestaan. De verhouding tussen beide initiatieven is me nog steeds niet duidelijk. Volgens mij overlappen de opdracht en de werking van beide aanspreekpunten elkaar in grote mate.

Wat het inschakelen van de vice-gouverneur van Brussel betreft, vraag ik me af of een Vlaams minister deze afspraken wel kan maken. Moet de vice-gouverneur zich tegenover de Vlaamse Gemeenschap verantwoorden? Kan de minister akkoorden met de vice-gouverneur van Brussel afsluiten? Ik heb geen problemen met het toebedelen van taken aan de vice-gouverneur. Indien hij die bijkomende dienstverlening wil realiseren, zal hij evenwel de nodige middelen moeten krijgen.

Ik heb onlangs de diensten van de vice-gouverneur gebeld. Ik heb om een folder gevraagd waarin me zou worden uitgelegd waarom en wanneer iemand bij de vice-gouverneur terecht kan. Bij gebrek aan middelen bestaat zo'n folder momenteel echter niet. Indien de minister de vice-gouverneur taken toebedeelt, zal hier allicht iets tegenover moeten staan. Kan en mag de vice-gouverneur deze nieuwe taak uitvoeren?

Wat de VCT en de huidige taalwetgeving betreft, wil ik er nogmaals op wijzen dat vooral de geringe afdwingbaarheid ons stoort. We beschikken slechts over weinig instrumenten. De ontwikkeling van nieuwe initiatieven zou op dit vlak een stap vooruit moeten betekenen. Hoewel we deze ambitie allen delen, beseft ik dat dit niet makkelijk zal zijn.

Er werd indertijd besloten om het subrogatierecht van de VCT niet uit te oefenen. Aangezien er geen uitvoeringsbesluiten zijn, wordt het gewoonweg niet toegepast. Ik vraag me evenwel af of dit enkel een kwestie van uitvoeringsbesluiten is. Zou het niet kunnen dat het subrogatierecht niet wordt uitgevoerd bij gebrek aan middelen? Indien de VCT zich in de plaats moet stellen van een gemeentebestuur dat de wetgeving niet naleeft, moet het heel wat geld kunnen voorschieten. Hoewel deze uitgaven nadien op de gemeente in kwestie kunnen worden verhaald, moet de VCT sowieso over vol-

doende middelen beschikken om het subrogatierecht uit te oefenen.

Ik vraag me af of de Vlaamse Gemeenschap zich op dit vlak niet actiever zou moeten opstellen. We moeten ervoor zorgen dat de VCT met weinig middelen kan optreden en bepaalde zaken kan afdwingen.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, uit de woorden van de vorige sprekers blijkt duidelijk dat we de Taalwetwijzer en het taalloket van VZW De Rand op termijn beter samenvoegen. Ik zal mijn best doen om dit streefdoel te bereiken. U hebt mij hiervan overtuigd.

Voorts kan ik wel degelijk met de vice-gouverneur akkoorden afsluiten. Dit heeft niets te maken met het feit dat de vice-gouverneur verantwoording zou moeten afleggen ten overstaan van de Vlaamse Gemeenschap. Mocht hij een ambtenaar zijn, zou ik er geen akkoorden mee afsluiten, maar hem opdrachten geven. Een ambtenaar van de Vlaamse Gemeenschap moet de besluitvorming immers uitvoeren. Het feit dat ik met hem akkoorden afsluit, houdt vanzelfsprekend in dat hij geen ambtenaar van de Vlaamse Gemeenschap is.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Kan dit zonder eerst het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te raadplegen?

Minister Bert Anciaux : Dit behoort tot de verantwoordelijkheid van de vice-gouverneur. Ik heb hier alleszins geen toestemming voor gevraagd. De vice-gouverneur heeft mij evenmin gezegd dat daar voorafgaandelijk toestemming voor nodig was.

Wat het instituut voor taalbeleid betreft, moet er een onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de promotie en ondersteuning en anderzijds het sanctie- en controlebeleid. Gelet op de specifiek Brusselse situatie, is het niet vanzelfsprekend een uitgebreide taalpromotiedienst, die als instituut voor taalbeleid kan fungeren, aan te wenden als instrument om anderstaligen aan te sporen tot het aanleren en het aanwenden van het Nederlands. Het is misschien niet nuttig om datzelfde instituut te belasten met de controle op de naleving van de taalwetgeving en het opleggen van sancties bij inbreuk op die wetgeving. Er moet over worden nagedacht, en dat is nu de reden waarom dit best gescheiden wordt. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat men in de toekomst naar zo'n instituut zou kunnen evolueren.

Anciaux

Als het instituut op internationaal vlak een rol kan spelen, moet tegelijk worden nagedacht over de rol van de Nederlandse Taalunie in deze aangelegenheid. De Nederlandse Taalunie houdt zich angstvallig afzijdig van alles wat naar interne aangelegenheden van de verschillende landen neigt.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Gatz en door de heer Van Nieuwenhuysen werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.39 uur.*
